

Pantejament

Un relat de: [Dia rere dia](#)

D'aquesta manera enceto l'espai que he creat a Relats en Català. Primer de tot i en obligat, vull agrair a les persones que fan possible que hi hagi una web així, on pots escriure, expressar-te lliurement, relacionar-te amb altres persones afins a aquesta afició a través dels comentaris i de lectures d'altres usuaris i a més, a més a més, pels que no tenim possibles per col.laborar-hi una mica, fer-ho gratuïtament. És tota una facilitat enorme. No és en forma de protocol el meu agraïment, sinó que és de tot cor. Igual, que amb la mà al cor, penso redactar una sèrie de textos que estaran lligats explícitament a la meua realitat, realitat que m'estira a expressar-la, una realitat que s'ha vist reduïda en els passos d'aquests últims set o vuit anys d'ençà que vaig perdre una feina estable i m'he vist abocat directament a l'abisme d'un sistema precari, d'una complexa estructura laboral paupèrrima que no et dona altra sortida que viure, involuntàriament, al marge, d'existir en el llinard d'on passen les relacions humanes, aquelles coses, podríem dir, les experiències vulgars subministrades per l'satus quo en mode de píndoles plaents buides de contingut, per molt que n'hi en vulguis trobar. I em comprometo ha dir la veritat, tota la veritat, la meua, la que he pogut sintetitzar del meu voltant. No m'escaparé de confessar que tot el que redacti tingui un accent de ficció, ja que si he acabat sense casa, treballant en una feina poc estable i de poca enumeració, de molt poca enumeració, pot ser que sigui, essent un xic autocrític, perquè no he sigut capaç de traduir la meua circumstància satisfactòriament, vull dir que encara que sigui tossudament tossut, cap la possibilitat que m'hagi equivocat un munt de vergades en un munt de decisions. Ara, això, sí, cada vegada que he errat, he sentit l'aire de la llibertat a la meua cara. Una mera contradicció. Una cosa que no entenc. Equivocar-se té a veure amb la llibertat? Vés a saber! De totes maneres les meves expectatives han superat amb escreix la meua tangibilitat, la meua imaginació m'ha superat com a persona que sóc i estic sobrepassat per tot, per la tecnologia, per les utopies, per les esperances, per l'entorn, per la feina... Sobrepassat per la vida. Se m'ha fet grossa, indomable, impossible de controlar-la. I ara, després d'anar baixant per l'escala de la dignitat, m'he vist abocat, com que cobro uns quatre-cents cinquanta euros mensuals, a entrar a una casa que no és meua, lògicament, i que ni sé de qui es. Té les finestres ben tancades, portes, està pintada i té una llar de foc maquíssima. És que qui es pot pagar un pis? I que més, qui es pot pagar una mera habitació amb aquest sou ridícul? Ningú! Ningú que encara vulgui tenir uns cèntims per poder, ni que sigui, prendre's una cervesa en una terrassa, com un maleït capitalista més, sense demanar-li a ningú la voluntat. Perquè, parlem clar, la pobresa no té res de bucòlica ni de romàntica, un no arriba a pobre per ser fotudament bucòlic ni romàntic, un arriba a pobre per no acceptar moltes condicions, per veure's llençat a un canvi que se li fa incompreensible, i un cop hi ets, no aspiras a entrar a la universitat, ni aspiras a ser el nou director d'una sucursal bancària, un quan s'hi veu, es troba amb una transformació, una transformació personal, perquè la pobresa et canvia, ja no ets ni seràs el mateix d'abans. Tot i això, el meu plantejament, el plantejament principal, és plasmar aquí amb tota sinceritat el que em vagi passant, per això l'he anomenat Dia rere dia, perquè vol ser una mena de dietari, no lligat amb els dies estrictament, però sí amb el temps, sí amb l'evolució del meu temps. I espero acabar els meus textos havent viscut un canvi positiu, encara que, d'això n'estic una mica segur, quan estàs malament el més fàcil és empitjorar. Però a pesar de tot soc optimista, innocentment optimista, ximplement confiat, crec més amb la meua intuïció que amb tota la realitat subjacent, encara que m'hagi portat a somiar dins d'una escafandre personal, comodíssima.

Conxita Piquer: " Que no me quiero enterar/no me lo cuentas vecina/prefiero vivir soñando/que conocer la verdad."

Can Carro. Fornells de la Selva. Dos de novembre de dos mil dinou.
Pau Mezquita i Romero